

■ Εὐωδία ἀπὸ τὰ ἄνθη τῆς ἐρήμου

Ἡ Ὁσία Ἰσιδώρα ἡ διὰ Χριστὸν σαλή*

Μνήμη αὐτῆς: 1η Μαΐου

ΣΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ Μονὴ τοῦ Μεγάλου Παχωμίου στὴν Ταβέννησι ἐζήσε ἄλλη μιὰ Μοναχή, ἡ Ἰσιδώρα, ποὺ ὑποκρινόταν ὅτι ἦταν τρελλὴ καὶ δαιμονισμένη γιὰ χάρη τοῦ Χριστοῦ.

Τόσο πολὺ τῆ σιχάθηκαν οἱ ἄλλες, ποὺ δὲν ἔτρωγαν μαζί της, πράγμα ποὺ ἡ ἴδια εἶχε διαλέξει. Τριγύριζε στὴν κουζίνα, ἔκανε κάθε εἶδους ἀγγαρεία καὶ ἦταν, ὅπως λένε, τὸ *σφουγγαρόπανο* τοῦ Μοναστηριοῦ, ἐφαρμόζοντας στὴν πράξη τὸ ρητό: «*Ὅποιος ἀπὸ σᾶς νομίζει πὼς εἶναι σοφὸς μὲ τὰ μέτρα αὐτοῦ τοῦ κόσμου, ἄς γίνει μωρός, γιὰ νὰ γίνει πραγματικὰ σοφός*».

Υπηρετοῦσε τῆ Μονὴ ἔχοντας δέσει στὸ κεφάλι της ἓνα κουρέλι, ἐνῶ ὅλες οἱ ἄλλες ἔχουν κόψει σύρριζα τὰ μαλλιά τους καὶ φοροῦν κουκούλλες.

Καμμιὰ ἀπὸ τὶς τετρακόσιες Μοναχὲς δὲν τὴν εἶδε ποτὲ νὰ τρώει κανονικὰ οὔτε μιὰ φορὰ στὴ ζωὴ της. Σκούπιζε τὴν τραπεζαρία καὶ ἔπλενε τὶς κατσαρόλες· τὰ ψίχουλα καὶ τὰ περισσεύματα τῆς ἦταν ἀρκετά, γιὰτὶ ποτὲ δὲν κάθησε σὲ τραπέζι οὔτε ἄγγιξε κομμάτι ψωμί.

Δὲν ἔβρισε ποτὲ κανέναν, δὲν βαρυγκόμησε, δὲν ξεστόμισε περίσσια λόγια, παρόλο ποὺ καὶ τὴν χαστούκιζαν καὶ τὴν ἔβριζαν καὶ τὴν καταριόντουσαν καὶ τὴν ἔφτυναν.

* * *

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΤΗΚΕ ἄγγελος στὸν ἅγιο Πιτηροῦμ, ἄνδρα δοκιμασμένο στὴν ἀρετῆ, ποὺ ἀσκήτεψε στὸ βουνὸ Πορφυρίτη, καὶ τοῦ λέει:

«Γιατί καυχίεσαι ὅτι εἶσαι εὐλαβὴς καὶ μένεις σὲ τέτοιο τόπο; Θέλεις νὰ γνωρίσεις μιὰ γυναίκα ποὺ εἶναι πιὸ εὐσεβὴς ἀπὸ σένα; Πήγαινε στὸ γυναικεῖο Μοναστήρι τῶν Ταβερνησιωτῶν καὶ θὰ βρεῖς ἐκεῖ μιὰ Μοναχὴ ποὺ φοράει στέμμα στὸ κεφάλι της. Αὐτὴ εἶναι καλύτερη ἀπὸ σένα. Μὲ τόσο πλῆθος ἀντιμάχεται καὶ ἡ καρδιά της ποτὲ δὲν ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸν Θεό. Σὺ κάθεσαι ἐδῶ καὶ ὁ νοῦς σου πλανιέται στὶς πόλεις».

Ἔτσι αὐτός, ποὺ ποτὲ δὲν εἶχε βγεῖ ἀπὸ τὸ κελλὶ του, σηκώθηκε καὶ πῆγε ὡς ἐκεῖ καὶ παρακάλεσε τοὺς πνευματικούς νὰ τοῦ ἐπιτρέψουν νὰ ἐπισκεφθεῖ τὸ Μοναστήρι τῶν γυναικῶν. Ἐπειδὴ ἦταν φημισμένος καὶ Γέροντας, τοῦ δόθηκε ἡ ἄδεια.

Ὅταν μπῆκε μέσα, ζήτησε νὰ δεῖ ὅλες τὶς Μοναχές, ἐκείνη ὅμως δὲν παρουσιαζόταν. Τελικὰ τὶς λέει: *«Φέρετε μοῦ τες ὅλες, λείπει μία».* Τοῦ ἀπαντοῦν: *«Ἐπὶ ἀκόμη στὴν κουζίνα, εἶναι σαλὴ»*, ἔτσι ἀποκαλοῦν αὐτὲς ποὺ ἔχουν μέσα του τὸ δαιμόνιο. Τὶς λέει: *«Νὰ μοῦ τὴν φέρετε καὶ αὐτὴ. Ἀφήστε με νὰ τὴν δῶ».* Πηγαίνουν καὶ τὴ φωνάζουν, ἐκείνη ὅμως δὲν ὑπάκουσε εἴτε ἐπειδὴ κατάλαβε τί πρόκειται νὰ γίνεῖ εἴτε γιατί τῆς ἀποκαλύφθηκε. Τὴ σέρνουν λοιπὸν μὲ τὴ βία καὶ τῆς λένε: *«Ὁ ἅγιος Πιτηροῦμ θέλει νὰ σὲ δεῖ»*, ἦταν βέβαια ξακουστός.

* * *

Ὅταν παρούσιαστηκε, διέκρινε ὁ ἅγιος τὸ κουρέλι στὸ μέτωπό της [τὸ «στέμμα» της], τῆς πρόσπεσε καὶ εἶπε: *«Εὐλόγησέ με».* Ὅμοια καὶ ἐκείνη ἔπεσε στὰ πόδια του λέγοντας: *«Σὺ νὰ μὲ εὐλογήσεις, Κύριε».*

Κατάπληκτες ὅλες τοῦ λένε: *«Ἀββᾶ, μὴ ξευτελιζεσαι, εἶναι σαλὴ».* Τὶς ἀποστομώνει ὁ Πιτηροῦμ: *«Ἐσεῖς εἶστε σαλές, αὐτὴ εἶναι δική μου καὶ δική σας Ἀμμᾶ»*, ἔτσι ἀποκαλοῦν τὶς πνευματικὲς Μητέρες, *«καὶ εὐχομαι νὰ βρεθῶ ἀντάξιός της τὴν ἡμέρα τῆς κρίσης».*

Ἀκούγοντας αὐτὰ οἱ Μοναχὲς ἔπασαν στὰ πόδια του καὶ ἐξομολογοῦνταν ἢ κάθε μιά τους τὶς προσβολὲς ποὺ τῆς ἔκανε· μὴ εἶπε ὅτι τὴν περιέλουσε μὲ τὰ βρωμόνερα τῶν πιάτων, ἄλλη πῶς τὴν χτύπησε μὲ γροθιές, κι ἄλλη ὅτι τῆς πασάλειψε τὰ ρουθούνια μὲ σινάπι. Ὅλες ὁμολόγησαν τὶς προσβολὲς ποὺ ἔκαναν σὲ βάρος της. Ὁ ἅγιος Πιτηροῦμ προσευχήθηκε γιὰ χάρη τους καὶ ἔφυγε.

Κάμποσες μέρες κύλισαν καὶ ἡ σαλὴ μὴν ἀντέχοντας τὶς δόξες καὶ τὶς τιμὲς τῶν ἀδελφῶν της καὶ ἐπειδὴ βαρέθηκε τὶς συγγνώμες τους, ἐγκατέλειψε τὸ Μοναστήρι κρυφά. Κανένας δὲν ἔμαθε ποῦ πῆγε, ποῦ κρύφθηκε ἢ πῶς πέθανε.

(*) **Δημητρίου Τσάμη**, Μητερικόν, τ. Α΄, σελ. 130-135, Θεσσαλονίκη 1990.